

Beth Abad Giralte

*A l'escola Garbí Pere Vergés, **Beth Abad** va trobar un projecte pedagògic únic, un grup fidel de companys i, fins i tot, la seva vocació...*

*Des del gener de 2011, **Beth Abad** va ser diputada al Parlament de Catalunya per Convergència i Unió (CiU) i portaveu de la Comissió de Cooperació i Solidaritat. Ara n'és senadora. També és membre de les comissions d'Interior, Justícia i Relacions Exteriors. Abans, havia estat gerent de la Direcció Territorial a Barcelona del Departament d'Interior, Relacions Institucionals i Participació; subdirectora general de l'Escola de Policia de Catalunya i cap del Gabinet del Conseller de Treball, Comerç, Indústria, Turisme i Energia.*

Llicenciada en Dret i amb estudis de doctorat i suficiència investigadora en Dret Administratiu i Constitucional, va completar la seva formació acadèmica amb estudis de primer cicle de Ciències Polítiques i amb dos postgraus: Funció Pública i Gerencial, i E-Govern. És Consellera Nacional de Convergència Democràtica de Catalunya (CDC), membre de la Mesa del Consell Nacional de CDC a la Federació de Barcelona i membre del secretariat de la sectorial d'Administració Pública i del de Seguretat. Sens dubte, una vida professional molt intensa que ha compaginat amb el seu rol de mare.

Com recorda la seva etapa a l'Escola?

Era molt feliç. Va ser una de les millors etapes de la meua vida per com era l'Escola, pels companys i pel tipus d'educació que vaig rebre. També recordo que era molt agradable estudiar en un centre amb una arquitectura amable, que et permetia conèixer i parlar amb la gent.

I quina opinió té ara de la línia pedagògica de Garbí?

L'Escola feia que l'alumne participés en el desenvolupament

del dia a dia. Nosaltres érem part activa i molt conscients del nostre paper i de la nostra importància, però potser no ens vam adonar de la sort d'anar a una escola així fins que no vam comparar-la amb la d'altres persones. Amb el temps he descobert que vaig ser molt privilegiada.

Què li agradava més del projecte educatiu de l'Escola?

Destacaria que ja als anys setanta es tractaven els nois i les noies d'igual a igual. L'altre punt destacable era el fet que s'aconseguís dels alumnes una veritable participació i implicació en el fets generals del centre. Per a mi també era molt important, en aquell moment, poder parlar la meua llengua i créixer amb valors nacionalistes. I, per últim, el fet d'incloure l'esport dins de la cultura de l'Escola.

El seu color va ser el blau.

Sí, vaig ser del color blau durant tots els cursos. Encara recordo els himnes i, de fet, els cantem als sopars d'antics alumnes que fem sovint. En el meu cas érem un grup molt integrat.

Un moment que no oblidarà mai...

Les celebracions de San Nicolau i de Santa Cecília. Potser les festes com Sant Jordi o Carnestoltes eren més o menys iguals a les altres escoles, però a Garbí recordo com festejàvem aquests dos dies i encara puc reviure moments molt feliços. També tinc molt presents alguns moments històrics, com una vaga que vam decidir fer a favor de la llibertat d'expressió i recolzant els Joglars. Érem molt reivindicatius i defensàvem la nostra llengua, el nostre país i la nostra forma de ser.

El seu racó preferit...

Quan era més petita m'agradava molt la caseta de fusta del patí. Ja de gran, crec que el meu racó favorit eren les dues aules situades a sobre dels menjadors.

Creu que són vigents actualment els principis pedagògics de Pere Vergés?

El sistema pedagògic es basava en uns valors que són totalment aplicables avui: solidaritat, participació, etc. Els alumnes érem lliures però responsables. Crec que la gestió de la llibertat és el més difícil que tenim els ciutadans. Hem d'aprendre a viure lliurement, però respectant els altres.

Els drets i obligacions de la Vida Social de l'Escola són l'origen de la seva vocació política?

Possiblement. Recordo perfectament que el més important no era l'alumne, sinó el color. Nosaltres volíem guanyar, però no a nivell personal, sinó com a grup i, per tant, vam aprendre a lluitar i a esforçar-nos pel benefici d'un conjunt de persones. Sens dubte, això va marcar molt la meva vocació professional. Potser ja ho portava dins l'esperit, però suposo que vaig anar a una escola que em va ajudar a acabar de definir el meu camí cap a la política.

Com ha evolucionat l'educació a Catalunya?

En general, crec que hem perdut una mica el valor de l'esforç en l'educació que hem donat als nostres joves. Ells s'han acostumat al "ja", a tenir-ho tot al moment, i això entra en total contradicció amb l'actual moment de crisi que els ha tocat viure. En acabar la carrera, la realitat que es troben no té res a veure amb el que esperaven.

I llavors, quin missatge podem donar als joves que ara veuen el seu futur una mica negre?

Hem de ser optimistes perquè estic segura que és un tema conjuntural. Ja hem patit altres crisi en altres moments històrics i s'han superat. Els joves tenen moltes més eines i recursos de les que vam tenir les generacions anteriors. Poden ser molt més creatius però se'ls requereix més esforç. En els moments de crisi també han sortit grans projectes i estic

convençuda que explorar noves fórmules i arriscar-s'hi és ara el millor punt de partida per fer sorgir grans idees.

Com es pot lluitar en contra del descrèdit dels polítics?

M'agradaria que la gent entengués que ser diputat és una professió molt digna i al servei de la ciutadania. Els polítics intentem aconseguir que les coses vagin millor, però és cert que hi ha un problema entre la imatge que en té el públic i la nostra feina. Cal analitzar perquè la percepció de la ciutadania no es correspon amb la nostra realitat. Hem de ser crítics i hem d'aconseguir millorar-ho.